

Гончар Інфо

«Унція емоцій варта тонни фактів» Джон Джунор

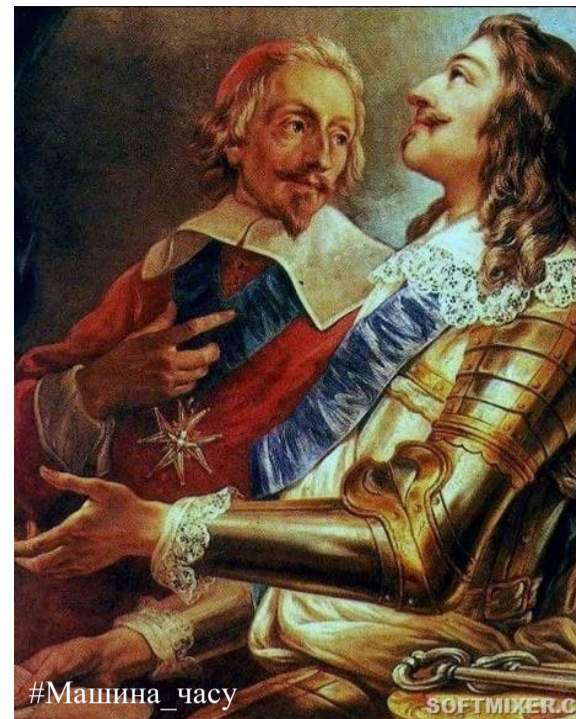
№ 3 (32), листопад 2021 р.

#В_об'єктиві

**Катерина Шаповал:
«Обирати редакції, в яких
можна чогось навчитися
– дуже важливо»**

Інтерв'ю з журналісткою «Forbes Україна» — Катериною Шаповал. Вона розповіла про особливості та труднощі роботи економічного журналіста, дала декілька важливих порад для журналістів-початківців і поділилася корисною літературою.

Детальніше на стор. 6

#Машина_часу

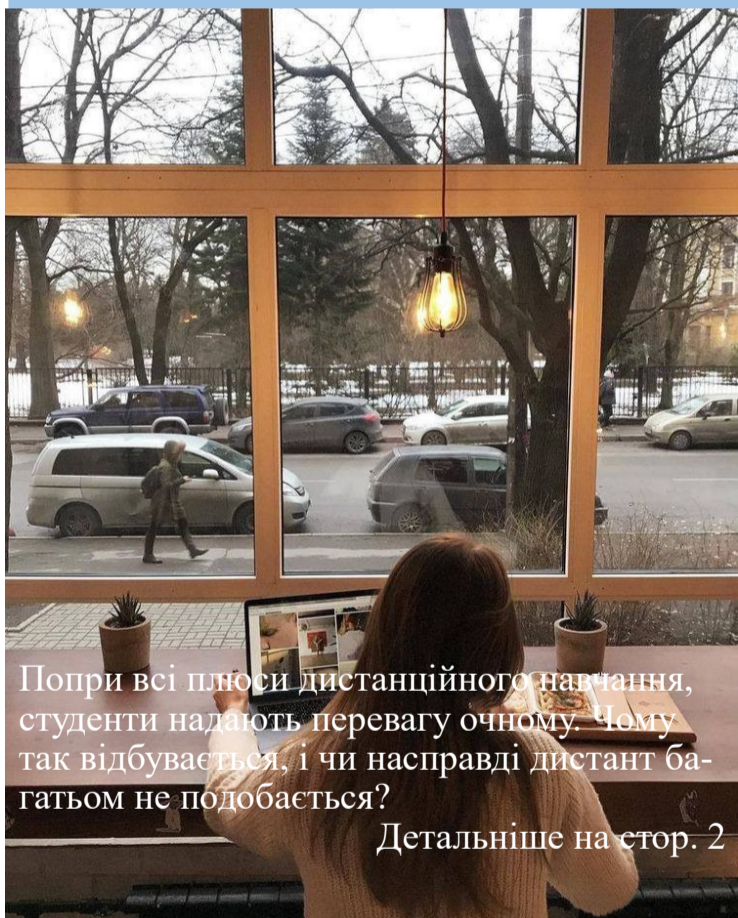
**«La Gazette» – перша
газета у сучасному
розумінні цього слова**

Франція – це не лише Ейфелева вежа й свіженькі круасани. Чи знаєш ти, що французи були асами у журналістиці та придумали багато речей, якими ми користуємося і досі?

Детальніше на стор. 7

#Поміркуймо

**Дистанційне навчання –
реалія сьогодення**

Попри всі плюси дистанційного навчання, студенти надають перевагу очному. Чому так відбувається, і чи насправді дистант багатьом не подобається?

Детальніше на стор. 2

#Освіта_чек

In English, please

Досі вагаєшся щодо додаткових уроків англійської та користі від них? Сьогодні ми розповімо, чому так важливо вивчати іноземну мову.

Детальніше на стор. 5

#Студентський_гаманець

**Скільки коштує
стати журналістом**

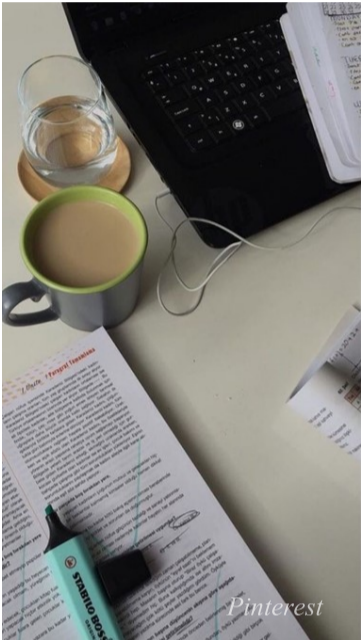
Ніколи не замислювалися про те, як сильно може різнитися ціна навчання на факультеті журналістики? Ми обрали декілька університетів та порівняли всі умови, які вони пропонують.

Детальніше на стор. 3

Чому студенти обирають очну форму навчання?

«Без багато чого може обходитися людина, але тільки не без людини»

Дистанційне навчання – реалія сьогодення. У двадцять першому столітті більшість учнів, студентів, вчителів та викладачів знає на власному досвіді, що з себе представляє «дистант», і знайомий з переліком платформ для реалізації цієї форми навчання.

Атмосфера дистанційного навчання

Адаптація освітніх процесів під час епідемії COVID-19 дала змогу абітурієнтам-бакалаврам у 2021 році обирати не дві, а три форми навчання: очна, заочна та дистанційна. Першокурсникам надали можливість чотири роки здобувати вищу освіту з використанням комп'ютерних технологій, зокрема в ДНУ ім. О. Гочара на платформі Microsoft Teams. Для студентів це означає:

- інтерактивну взаємодію з викладачем та групою;
- зручність використання мультимедіа;
- відсутність географічного якорю для здобуття освіти;
- офлайн знайомство і комунікація з групою – не обов'язкова;
- нижча ціна за навчання – різниця близько двадцяти тисяч;
- й інші аспекти, добре знайомі сучасному студентству.

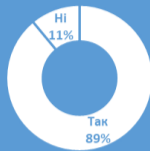
Проте, перевагу «дистанту» першокурсники не надали – для запровадження третьої форми навчання забракло студентів.

Ми запитали про причини та особливості такого вибору у студентів першого курсу ФСЗМК і отримали досить цікаві відповіді:

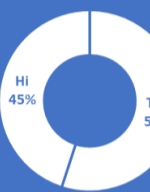
89 % першокурсників обрало очну форму навчання через бажання спілкуватися та соціалізуватися.

45 % опитаних студентів гірше засвоюють інформацію в дистанційному форматі навчання.

ВИ ОБРАЛИ ОЧНЕ НАВЧАННЯ ЧЕРЕЗ МОЖЛИВІСТЬ СПІЛКУВАННЯ ТА СОЦІАЛІЗАЦІЇ?

ВИ КРАЩЕ ЗАСВОЮЄТЕ МАТЕРІАЛ В ОФФЛАЙН РЕЖИМІ?

ЧИ ПОЖАЛКУВАЛИ ЩО НЕ ОБРАЛИ ДИСТАНЦІЙНУ ФОРМУ?

Людвіг Берне

Лише 20 % першокурсників змінили б свій вибір на користь дистанційного навчання. Опитування підтверджує: навчання й спілкування йдуть поряд один з одним. Якщо життя ставить перед 16–17-річними юнаками і юначками вибір не тільки фаху, а й форми здобуття цього фаху, то рішення схиляються у бік соціалізації, справжнього студентського життя і пригод, що за ним стоять, навіть коли це не можливо в повному обсязі.

Деякі поради для вирішення проблеми спілкування з групою за умов дистанційного навчання:

Влаштуйте голосові чати у Telegram-бесідах групи.

Коментуйте роботи, презентації та доповіді однокласників.

Разом беріть участь у заходах, івентах, інтерактивах від студентського самоврядування факультету та університету зокрема.

Організуйте зустрічі та події для групи.

Ми за природою прагнемо спілкування, тому обираємо комунікацію один з одним, навіть якщо це дорожче і складніше в деяких аспектах. Важливо нагадати та підкреслити, що у нас неодмінно знов з'явиться можливість спілкуватися, бачитись, соціалізуватися. Один з шляхів до цього – вакцинація.

Олена Карнаух

Від редактора

Ось вже і третій випуск виїшов! Сподіваємося, вам сподобається матеріал, що ми підібрали.

Нарешті вдалося налагодити процес роботи у газеті, адже з кожним випуском труднощів все менше. Зовсім скоро можна буде заявити про відсутність будь-яких складнощів. Кожен учасник процесу тепер отримує жорсткий дедлайн, якого має дотримуватися. Траплялися непорозуміння щодо підготовки публікацій, та нашій команді швидко вдалося все владнати.

Нам вдалося підібрати досить цікавий та корисний матеріал. Головною публікацією цього випуску є текст про важливість вивчення іноземних мов. Та не слід оминати й інші роботи. «Новинкою» цього випуску є кросворд, до якого увійшли слова, пов'язані з журналістикою. До випуску також увійшов текст про дистанційне навчання – досить актуальну тему. З інших цікавих публікацій варто згадати інтерв'ю з журналісткою «Forbes». Якщо ж бажаєте поринути в історію, то ласкаво просимо до 7 та 8 шпальти, яку підготував третій курс. Звичайно, що це не всі публікації. Якщо розписувати про кожен текст, то може просто не вистачити символів, тому пропонуємо вам самостійно більш детально ознайомитися з третім випуском.

Бажаємо гарно провести час, гортаючи нашу газету!

Гончар Інфо

Газета студентів факультету Систем і засобів масової комунікації Дніпровського національного університету імені Олеся Гончара

Випусковий редактор: Артур Орел
Заступник редактора: Даниїл Ніколаєнко

Редактори рубрик:
#Поміркуймо: Олена Карнаух
#Студентськи_гаманець: Дарина Тарасенко
#Цікавинки: Ольга Коваль
#Освіта_чек: Максим Зюзін
#В_об'єктиві: Яна Дудко
#Машина_часу: Ліліана Хандріга

Дизайн макету:
1 шпальта: Анастасія Богдан, Анастасія Крауз
2 шпальта: Анастасія Мититяк, Елеонора Лебедева
3 шпальта: Ярослава Варушко, Ангеліна Волкова
4 шпальта: Діана Бабаєва, Мирослава Куян
5 шпальта: Ольга Нівчик, Варвара Фащенко
6 шпальта: Єлизавета Чулакова, Поліна Лебедева
7-8 шпальти: Єлизавета Ломонос

Стереотип: «жінка за кермом»

«Ламати стереотипи та пробиватися крізь упередження — справа неймовірно складна, але ще й фантастично приємна»

Джаред Лето

У наш час існує багато стереотипів про жінок за кермом. Ми спробували окреслити найпопулярніші і визначили ставлення до водійок.

Насамперед потрібно визначити, хто створює ці міфи про незграбних жінок-водійок. Найчастіше ми чуємо такі версії: «Плітки про жінок розносять чоловіки, які намагаються таким чином стати кращими на їх тлі», або: «Стереотипи створили жінки, які ніколи самі не сиділи за кермом, але хочуть, щоб їх усе життя возили чоловіки». Цікаво визначити, скільки людей підтримають вище зазначену точку зору і чи насправді ця тема актуальна для суспільства.

Ми провели опитування у телеграмі серед студентів другого та третього курсів, що навчаються у ДНУ на факультеті систем та засобів масової комунікації, які відповідали на питання щодо стереотипів про водійок.

Перший стереотип: «Жінки не уважні за кермом».
На питання «Чи вважаєте ви, що жінки більш розгублені за кермом, ніж чоловіки?» 37 % опитуваних відповіли «ТАК». Отже існує уявлення, що жінки за кермом розмовляють по телефону, виправляють зачіску або фарбуються. З цього випливає наступний стереотип.

Як більшість бачить жінок за кермом

«Жінки частіше потрапляють у ДТП».

На питання «Чи потрапляли ви у ДТП або інші неприємні ситуації з недосвідченим водієм-жінкою?» 79 % відповіли «ТАК». Це значить, що прихильників стереотипу не так вже й багато. Отже, такими стереотипами зазвичай керуються упереджені люди. Більшість опитаних добре сприймає водійок, що є нормою для сучасного суспільства. Для прихильників усіляких упереджень варто зазначити, що стереотип – це легке пояснення складних процесів, блок для пізнання і розуміння нового.

Ми неодноразово чули щось на зразок: «Жінки не повинні бути водіями таксі та маршруток». Більшість звикли до того, що транспортними засобами керують чоловіки, проте на пи-

Наочний приклад одного з стереотипів

Вероніка Кольцова

Скільки коштує стати журналістом

Вартість навчання у різних університетах країни

Професія журналіста ніколи не втратить свою актуальність, адже новини будуть завжди. Відбуватимуться різні заходи, політичні зустрічі, з'являтимуться нові гаджети — про усе це та багато іншого журналістів треба буде розповісти. У цій статті ми порівняємо топ 5 найкращих університетів країни та продемонструємо вам вартість навчання на професію журналіста.

Рейтинг університетів складається за різними показниками. В основу нашого покладена інформація минулорічного рейтингу Міністерства освіти і науки України за кількістю поданих заяв у той чи інший заклад вищої освіти.

Перше місце — Київський національний університет імені Тараса Шевченка

Університет почав свою освітню діяльність ще в 1833 році. Він налічує 12 факультетів, серед яких журналістика, а також 10 інститутів самої журналістики. У минулому році до столичного ЗВО було подано більше 56 тисяч заяв на бакалаврат та магістратуру. У цьому році університетом було надано за спеціальністю 061 — 41 бюджетне місце. Вартість навчання на бакалавра за спеціальністю журналістика, денна

форма — 49 200 грн/рік за 2021 — 2022.

Друге місце — Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського

Минулого року абітурієнтами було подано 46,7 тисяч заяв. В КПІ є 15 факультетів і 8 інститутів, зокрема прикладного і системного аналізу та аерокосмічних технологій. Заклад відомий своїм Інститутом спеціального зв'язку та захисту інформації. У 2021 році за спеціальністю 061 було надано 14 бюджетних місць. Вартість навчання за спеціальністю журналістика, денна форма — 38 500 грн/рік за 2021 — 2022.

Третє місце — Львівський національний університет імені Івана Франка

Львівський національний університет імені Івана Франка було відкрито ще у 1661 році. У 2020 до університету було подано біль-

ше 46 тисяч заяв. У ЗВО нараховується 19 факультетів, серед яких біологічний, економічний, юридичний, журналістики та інші. Цього року максимальний обсяг державного замовлення за спеціальністю 061 — 53 місця. Вартість навчання на бакалавра за спеціальністю журналістика, денна форма — 28 500 грн/рік за 2021 — 2022.

Четверте місце — Національний університет «Львівська політехніка»

В минулому році кількість студентів, що подала заяви до інституту, налічувала 42,4 тисячі. Університет має 16 навчально-наукових інститутів, зокрема Архітектура і дизайн, Енергетика і система управління, Комунікації та багато інших. У 2021 році університетом за спеціальністю 061 було надано 12 бюджетних місць. Вартість навчання на бакалавра за спеціальністю журналістика, денна форма — 30 060 грн/рік за 2021 — 2022.

П'яте місце — Київський національний торговельно-економічний університет

До університету було подано майже 41 тисячу заяв. Для майбутніх студентів відкриті двері до 11 факультетів: соціальне забезпечення, міжнародні економічні відносини, харчові технології та, безпосеред-

Львівський національний університет імені Івана Франка

ньо, журналістика. Максимальний обсяг державного замовлення за спеціальністю 061 — 7 місць. Вартість навчання на бакалавра за спеціальністю журналістика, денна форма — 34 050 грн/рік за 2021 — 2022.

Однак, не забуваємо про наш Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара

Університет відкрив свої двері у 1918 році. Університет налічує 15 факультетів та 3 інститути — біології, геології, енергетики. Минулого року абітурієнтами було подано трохи більше 18 тисяч заяв. У 2021 році максимальна кількість бюджетних місць за спеціальністю 061 — 5. Вартість навчання на бакалавра за спеціальністю журналістика, денна форма — 32 900 грн/рік за 2021 — 2022.

Отже, маємо такі результати:

Київський національний університет імені Тараса Шевченка, денна форма — 49200 грн/рік за 2021 — 2022;

Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського, денна форма — 38500 грн/рік за 2021 — 2022;

Львівський національний університет імені Івана Франка, денна форма — 28500 грн/рік за 2021 — 2022;

Національний університет «Львівська політехніка», денна форма — 30060 грн/рік за 2021 — 2022;

Київський національний торговельно-економічний університет, денна форма — 34050 грн/рік за 2021 — 2022;

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара, денна форма — 32900 грн/рік за 2021 — 2022.

Як бачимо, у різних університетах ціна може дуже відрізнятися, тому запасасмося терпінням та починаємо потрохи відкладати гроші.

Дарина Тарасенко

Київський національний торговельно-економічний університет

Студентство — період веселого життя, вечірок у гуртожитку, недосипання, нових знайомств та шквалу емоцій. Приходить час ставати у нове самостійне життя і вже не залежити фінансово від батьків. Починається ретельний пошук роботи через оголошення, інтернет та знайомих, а згодом з'являються обіцянки на зразок «ми вам перетелефонуємо». Більшість студентів втрачають можливість роботи вже на першому кроці — співбесіді. Помилка полягає у тому, що вони не знають, як готуватися до розмови з роботодавцем задля отримання роботи.

Ми поспілкувались з Анною Солохою — власницею студії краси у Павлограді — і вона розповіла, на що звертає увагу при прийомі на роботу.

- Анно, що для вас важливо як роботодавцю?

- Звичайно, що в сфері краси оцінюється якість роботи, чистота виконаної праці та досвід, але ми готові навчати та приймати на стажування недосвідчених майстрів с запалом в очах і амбіціями.

- А як щодо якостей характеру?

- Кандидат повинен бути відповідальним, пунктуальним, добре знаходити спільну мову та вміти вирішувати конфлікти. Такі люди потрібні всюди.

- Як ви поради дасте студентам, щоб вдало пройти співбесіду?

- Почуйте себе впевнено, не запізнуйтеся на зустріч, вдягайтеся охайно та слідкуйте за своєю вимовою. Ви повинні вивчити всі аспекти нової посади та бути готовим розказати про себе. Будьте налаштовані навести приклади ситуацій, з якими

Крок у доросле життя

Як успішно пройти співбесіду

ви стикалися, та розповісти про шляхи їх вирішення, опишіть свої навички та набутий досвід. Якщо ви отримаетесь таких порад, то успіх буде за вами. З розмови стає зрозуміло, що цінують доброзичливих, працелюбних, відповідальних та ввічливих працівників, готових навчатися та вкладатися в роботу та повністю виконувати завдання. Важлива також правильна організація роботи та розподіл часу. Якщо ви володієте необхідними якостями та навичками, то будь-яка робота під силу.

Анна Солоха — власниця студії краси

Вікторія Винник

Фестиваль «DANCE INSIDE» у Дніпрі

Танцювальні змагання — можливість представити свої таланти

На території ПК «Металург» у Дніпрі пройшов перший день танцювального фестивалю «DANCE INSIDE», організаторами якого стали танцювальний клуб «Trance dance» та Дніпровська філармонія. Ми відвідали перший день фестивалю і змогли побачити, відчути та підтримати юних талантів нашої країни.

Атмосфера заходу вражала: всі конкурсанти підтримували один одного, виступи були драйвовими, а емоції глядачів — справжніми. Судьями фестивалю стали відомі танцюристи міста — Аліна Sugamata, Лариса Колесник та Дмитро Ключко. Вони справедливо оцінювали виступи учасників. Конкуренція була досить високою: понад 80 танцювальних номерів у різних категоріях. Змагання відбувались у провідних стилях сучасної хореографії: jazz-funk, hip-hop, jazz-pop тощо. У фестивалі брали участь діти різних вікових

категорій: наймолодші, підлітки та дорослі, які представляли себе і своїх викладачів. Танцювальні студії, клуби й інші заклади презентували такі форми, як соло, дуети, тріо та команди. У деяких категоріях настільки складно було зробити вибір на користь одного номеру, що судді розділяли перші місця одразу між двома конкурсантами або командами. Свою підтримку висловили й глядачі, своїми гучними оплесками й вигуками підбадьорювали залу.

Такі заходи доводять, що Дніпро має неабиякі таланти у

сфері хореографічного мистецтва і не відстає від інших великих міст. Конкурсанти надихнули публіку, яка навіть почала танцювати разом з ними. Подібні фестивалі виховують жагу до конкуренції, допомагають показати та реалізувати себе.

Танцювальний простір фестивалю

Конкурсанти та переможці фестивалю: Євгенія Розульська та Юлія Мовчан, Дар'я Бойко та Кіра Хромовських

Катерина Яремко

Танцювальна студія сучасного танцю «UDANCE» зі своїми нагородами та суддею фестивалю Ларисою Колесник

Фотозона фестивалю «DANCE INSIDE»

Кросворд

Лексикон журналіста

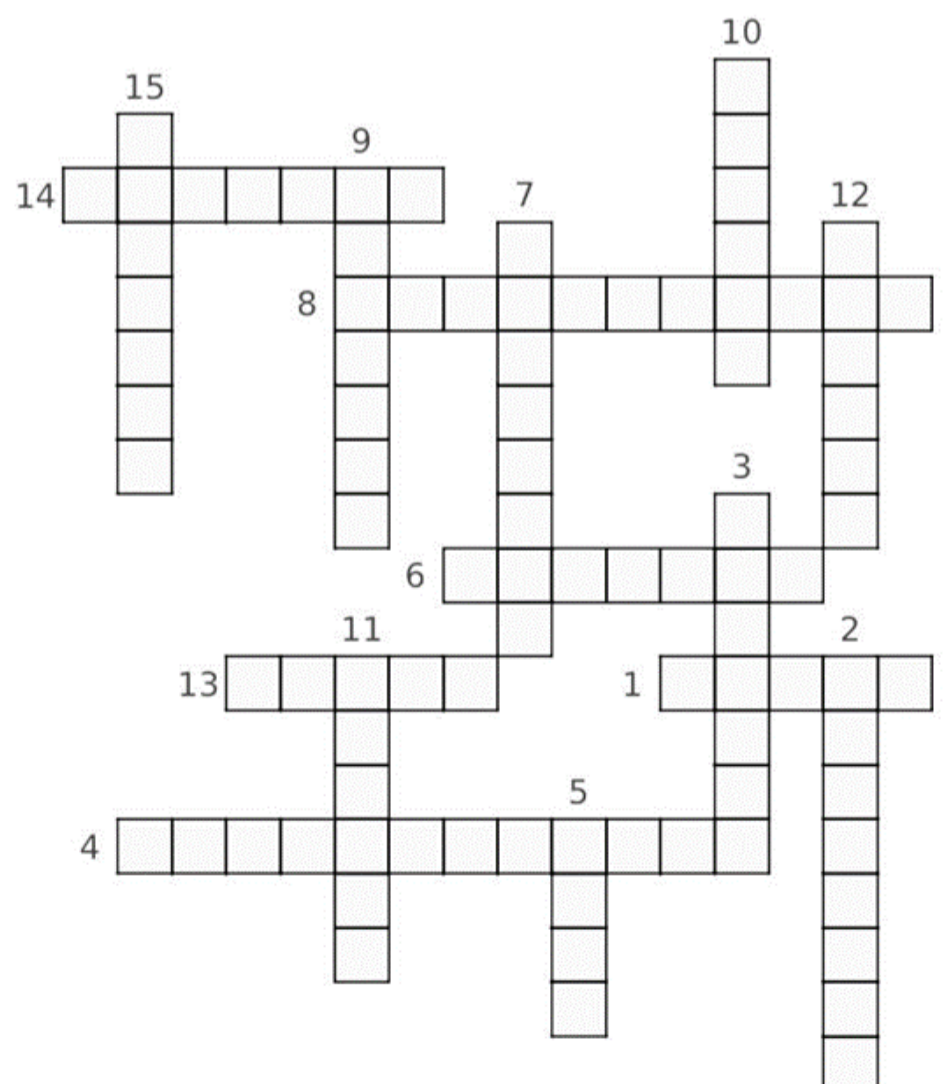
По горизонталі:

- Пряма відеотрансляція (іноді буває і текстова).
- Спосіб подання матеріалу, який одночасно спрямований на розвагу і на інформування аудиторії.
- Закадровий голос у відеосюжетах.
- Отримання прибутку з проекту.
- Попередня точна копія газети чи реклами.
- Медіафайли (звукові або відео), які поширюються в інтернеті в стилі радіо або телепередач.

По вертикалі:

- Журналіст, який має доступ до закритої інформації, відомостей.
- Зміст, медіафайли для матеріалу.
- Вихід у прямий ефір (пряме включення).
- Основний інформаційний жанр.
- Короткий огляд основної теми чи ідеї.
- Періодичне друковане видання, яке містить статті й матеріали з різних суспільно-політичних, наукових, виробничих та інших питань.
- Графічна прикраса, всередині якої міститься рекламний текст, бренд.
- Відгук, критичний коментар до чогось.
- Рекламний щит великих розмірів.

Анастасія Щочка

In English, please

Чому так важливо знати іноземну мову?

На прикладі студентки міжнародних відносин розповідаємо про те, як вивчення англійської здатно кардинально змінити ваше життя.

Давайте пригадаємо шкільні роки. Які з предметів викликали складність та відбивали бажання вчитися? «Мабуть, майже в кожному класі більшості учнів не подобалося вивчати інші мови. Принаймні в моєму колективі було саме так. Усе здавалось таким нецікавим, нудним та непотрібним, тому перед уроком іноземної часто можна було почути питання щодо важливості вивчення цієї мови» – каже наша героїня. Настя була однією з таких школярок. Наразі вона успішно закінчує інститут міжнародних відносин Київського національного університету ім. Тараса Шевченка, а з недавніх пір є ще й викладачем англійської у дитячому центрі. Це стало справжньою несподіванкою для її оточення, бо ніхто не очікував, що Настя пов'яже свою кар'єру з іноземною мовою. За її словами, вона довгий час не приділяла якоїсь особливої уваги цьому предмету. Однією з причин була важкість самої мови: багато невідомих слів, нові правила та важкі лінгвістичні конструкції, – тому

до класу 10-го з англійської дівчина була на Ви. Пізніше у неї з'явився педагог, який повністю змінив її уявлення про мову. Тривалі курси, десятки годин за книжками, перегляди фільмів (головна причина успіху на її думку), вивчення британської культури, і тепер англійська – це її друге ім'я. Можливо, комусь з читачів ця історія може здати-

ся схожою, тож давайте спробуємо чітко дати відповіді на найголовніше питання:

Чому так важливо вивчати бодай одну іноземну мову?

Як і де її практикувати? Що студенту, і не тільки, дає знання будь-якої мови? Перше і найголовніше – збільшуються шанси на побудову вдалої кар'єри. На сьогоднішній день достатньо важко знайти пре-

стижну професію, у якій би нехтували знанням англійської. З кожним роком володіння цією іноземною мовою стає все більш популярним і затребуваним, а тому автоматично надає вам пріоритет над іншими претендентами при влаштуванні на роботу. Друге – подорожі. Ви зможете спокійно подорожувати світом, не покладаючи всі мовні проблеми

на перекладач. Англійська стане в нагоді, якщо ви плануєте навчатися закордоном. І третє – це саморозвиток. У вас з'явиться змога дивитися кіно, читати книжки та журнали мовою оригіналу, не втрачаючи при цьому всі деталі: сенс, гумор і багато чого іншого, що могло б загубитися при перекладі.

Сподіваємось, тепер стало більш зрозуміло, чому іноземна мова – це добре та корисно.

Що стосується практики, то тут все дуже просто. Як вже зазначалося раніше, якщо ви хочете вивчати англійську, то варто спробувати дивитися фільми оригінальною мовою. Таким чином можна вбити одразу двох зайців: буде і цікаво, і корисно. Використуйте субтитри, щоб було легше розуміти. Також можна випробувати свої знання у читанні книжок. Початківцям Настя радить «Misery» С. Кінга або «The stories of Ray Bradbury». Зараз в інтернеті є багато платних та безкоштовних сайтів, на яких проводять онлайн курси та тренінги. Також слід пам'ятати про можливість спілкування у реальному житті, безпосередньо, з носіями тієї чи іншої мови. Головне – ваше бажання навчатися.

Максим Зюїн

Англійську можна практикувати за допомогою книжок, відео на YouTube, музики та багатьма іншими способами. Фото взято з сайту: chris.community

Трендові навички

Чи варто витратити кошти на курси, і як без їхньої допомоги навчатися самотійно?

Віднедавня саморозвиток почав ставати все популярнішим. Можливо, ще за шкільних часів ви згадували такі слова: «Читати книги, вчасно робити домашнє завдання, ходити на курси – ось характеристика успішної людини». Та як виявилось, відвідування курсів не завжди приносить багато користі, і про це вже знає герой статті.

Випускник факультету електроніки та комп'ютерних систем – Роман – розповів про те, як за допомогою власного бажання робити, на перший погляд, неможливі речі.

«Після університету я остаточно вирішив зайнятися програмуванням. Почав з малого – освоїв базу, повторював навчальний матеріал, але цього, щоправда, було замало. Потім я

відкрив Інтернет, погуглив і побачив рекламу про курси комп'ютерної інженерії. Мої очі засяяли, інтерес наростав шохвилини, тоді одразу й вирішив зареєструватися на перше заняття. Так пройшов місяць. Процес навчання дуже засмутив: нової інформації не було взагалі, а усі конспекти стали дублікатами того, що я вже писав. Тільки дарма витратив час і гроші», –

розповідає Роман. На цьому хлопечко не зупинився. За кілька місяців усе, що він робив задля досягнення мети – не перетрудувався і потроху відкривав для себе щось нове. «Через півроку після невдалого навчання мені власноруч вдалося зібрати ігровий комп'ютер! Сам не можу у це повірити. Наразі до курсів ставлюся скептично», – продовжує свою розповідь ко-

лишній студент. За його словами, негативне сприйняття курсів виникло з причини безглуздої афери. Саме вона дала зрозуміти, що інтернет, журнали та книги стали безкоштовним і цінним джерелом можливостей. Сьогодні Роман є членом логістичної компанії та створює великі цифрові проекти.

Детальніше про обдурювальні курси. Найчастіше ми бачимо, як аферисти, беручи на себе роль куратора, наживаються на людях. Не можна за декілька місяців з нуля стати програмістом з тими мізерними знаннями, які продаються за шалені гроші. Продивившись деякі сайти та сторінки у соціальних мережах, одразу можна зробити висновок: продається, як зазначив Роман, загальнодоступна інформація, від якої навряд чи буде багато користі. Якщо ви вирішили звернутися до платних знань, обов'язково аналізуйте, чи були вони корисними та чи можна знайти ту ж саму інформацію на сайтах або в YouTube. Не сумнівайтесь, майже всі хороші курси – безкоштовні. Так, ймовірно, що ніхто не буде відповідати на всі-всі ваші питання, але старанна робота якраз багато в чому і полягає у самотньому дослідженні.

«Збирати ігровий комп'ютер у компанії друзів набагато цікавіше!»
Фото з особистого архіву Романа

Олександра Шевченко

Катерина Шаповал: «Обирати редакції, в яких можна чогось навчитися – дуже важливо»

Журналістка «Forbes» про стан ділової преси в Україні, додаткову освіту для журналістів та професійні орієнтири

Економічний журналіст – цікава, проте складна професія. Автор має розбиратися не лише у написанні текстів, а й вільно володіти знаннями у сфері бізнесу та економіки. Про всі труднощі та тонкощі цього напрямку нам розповіла журналістка «Forbes Україна» Катерина Шаповал.

- **Як ви обрали напрямок економічної журналістики?**
- Спочатку я займалася соціальною журналістикою, але згодом стало цікаво, як влаштований світ навколо, як він функціонує. Відповіді на ці запитання можна знайти в економічній журналістиці та в економіці загалом. Тому вона сама до мене «прийшла» у вигляді відповідей на питання, які я шукала.
- **Чи отримували ви додаткову освіту для того, щоб працювати у цій галузі?**
- Я не отримувала додаткової освіти з економіки, але коли писала про маркетинг – вчилася у Києво-Могилянській бізнес-школі та у школі «Be first» у напрямку маркетингу. Також навчалася у Київській школі економіки на курсі Економічної журналістики, але на той час я вже працювала багато років. Багато бізнес-шкіл зараз пропонують курси для журналістів, тому можливість отримати додаткову освіту є завжди.
- **Наскільки перспективними та популярними є видання про бізнес та економіку у наш час?**
- Такі видання не є популярними, адже в Україні після кризи залишилось мало ділової преси.

- Є великий попит на якісних журналістів, адже щотижня відкриваються нові видання на сучасну тематику – зараз це IT. Такі видання пишуть не тільки про технології, а й про фінанси.
- **Перед кризою 2014 року ділові видання були популярніші?**
- Вони мали більше грошей. Видавався «Коммерсант», нормально почували себе «Дело» та «Власть денег». У них були більші накладі, вони мали більший попит у рекламодавців, а зараз це не так. Ділових видань майже не залишилось.
- **Який жанр у журналістиці ваш улюблений? Як часто у ньому працюєте?**
- Я дуже люблю репортаж. У нашому виданні відкрили жанр «In memoriam» – тобто некролог. Ми пишемо про видатних людей, які пішли з життя, і про те, який спадок вони лишили світові та економіці. У мене вийшло 2 матеріали: про Федора Шпиго, засновника банку «Аваль», та про Олександра Ройтбурда – відомого українського художника.
- Репортажі я роблю не часто, адже це дуже специфічний жанр, особливо для ділової журналістики, але репортажні моменти ми використовуємо у кожному тексті.
- **На кого ви орієнтуєтесь у своїй професійній діяльності?**
- На головного редактора

- «Forbes» – Володимира Федоріна.
- **Які поради можете дати журналістам-початківцям?**
- Обирати редакції, в яких можна чогось навчитися, та редактора, який дасть вам практичні знання. Це дуже важливо, адже теоретичної освіти недостатньо для того, щоб працювати в професії. Намагайтесь обирати видання-бренди, бо там велика концентрація фахівців, у яких можна переймати досвід. Якщо ви будете достатньо наполегливими та працюватимете над собою та над своїми текстами – вами будуть оочіше займатися редактори й ви зможете швидко вирости професійно.
- **Яку літературу можете порекомендувати?**
- «Ремесло» Леоніда Бершидського, «Слово живе і мертво» Нори Галь, «Реальний репортер. Чому не навчають на журфаці?» Дмитра Соколова-Мітріча та «Універсальний журналіст» Девида Рендалла.
- **Який ваш професійний девіз?**
- Мій професійний девіз – перевіряти факти. Під час роботи над текстом необхідно перевірити максимум інформації.

Фото з Facebook Катерини Шаповал

Яна Дудко
Даниїл Ніколаєнко

Мій професійний девіз – перевіряти факти

Багатоплановість роботи в економічній журналістиці

«La Gazette» – перша газета у сучасному розумінні цього слова

Три мушкетери, без яких не існувало б «La Gazette»

Франція. Коли чуєш назву цієї країни, то відразу згадуєш її королів, розкішні замки та придворні інтриги, які показують у кінострічках. Безперечно, найвідомішою є історія про трьох мушкетерів. У створенні преси, особливо «La Gazette», такими героями стали король Людовик XIII, кардинал Рішельє та Теофраст Ренодо

Король Людовик XIII та кардинал Рішельє

Просто уявіть, як складно було увійти в коло паризьких книгодрукарів. Ви мали б здобути гарну освіту – володіти латиною та грецькою мовою, а найголовніше мати сертифікат Паризького університету на право займатися цією справою. Якби вам закортіло відкрити книжкову крамницю в столиці, то повинні були б прожити у ній не менше чотирьох років.

Рішельє покладав великі надії на нове видання. З його допомогою він хотів позбутися так званих «канард»-листів, в яких писали різноманітні чутки. У свій час вони дуже сильно били по репутації короля та знаті. Надавши дозвіл створити газету, кардинал хотів вбити двох зайців: прославити монархію та давати простим громадянам інформацію, яка б задовольняла владу.

Також Рішельє часто писав статті до газети та особисто редагував усі примірники, які читав король. Інколи ставалися курйозні ситуації: наприклад, одного разу верстальникам довелося заново набирати напівготовий випуск, аби знайти місце для статті кардинала.

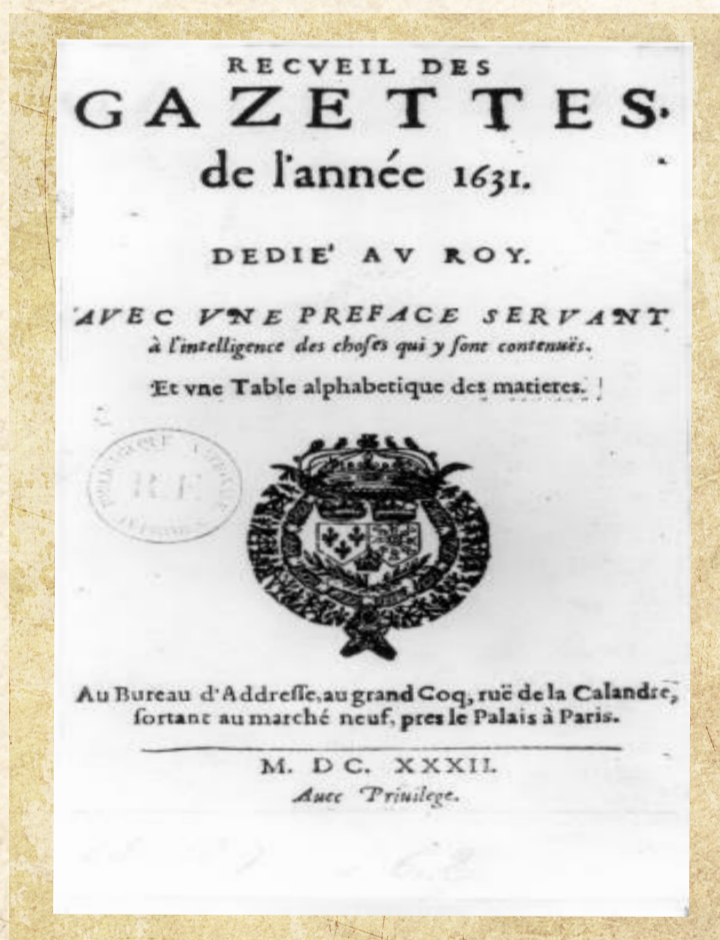
Цікаво те, що одним із кореспондентів, які писали матеріали до «La Gazette», був сам Людовик XIII. Чернетки короля, у яких описувалися подробиці військових походів 1633-1642 років, збереглися у його бібліотеці. До речі, Ренодо не дослівно друкував такі повідомлення.

Він міг прискіпливо редагувати королівські статті, вносячи численні правки та уточнення.

Люди, які стояли у витоків першої газети

«LaGazette» стала першим періодичним виданням Франції і прототипом сучасних газет

Її засновником був Теофраст Ренодо, який до цього працював придворним лікарем. Тільки за підтримки свого друга падре Жозефа та кардинала він зміг стати головним редактором, бо самому йому навряд чи б вдалося досягнути таких висот.

Перший випуск «La Gazette»

Як створювався вид сучасної газети

Взагалі перші п'ять випусків «La Gazette» не мали такого вигляду, який ми звикли бачити. Лише з часом в газеті з'явилася адреса редакції, а з 4 липня 1631 року навіть дата, дозвіл на вказування якої надав сам король Людовик XIII.

Також почали позначати номер видання, проте не цифрами, а латинськими літерами – № А, № В, № С, № D, № Е. Ще одним нововведенням була можливість зробити передплату, після якої примірники газети надходили прямо до будинків підписників. Газета виходила щотижня у суботу.

Спочатку її тематикою були всесвітні події, а починаючи з видання № F (шостого) на сторінках газети з'являються новини, які були зібрані у Парижі.

Безглузді ситуації під час роботи

Хоча Ренодо намагався писати статті, які задовольнили б більшість публіки, інформація у газеті не завжди була точною.

Так одного разу випуски суперечили один одному. У грудні 1633 року в одній із заміток написали про долю Галілея та його знамениту теорію, що Земля обертається навколо Сонця. У тому випуску автори казали, що це можливо, а вже в наступному звинувачували астронома в брехні.

Хитромудрий план Ренодо

Теофраст придумав простий і водночас геніальний план, як розповсюдити «La Gazette» по всій країні.

Він підписав з регіональними власниками друкарень, яких у Франції було безліч, угоду.

Теофраст Ренодо

За нею редакція газети буде висилати один примірник випуску, який місцеві друкарі скопіюють та будуть продавати за дуже вигідну ціну.

Причиною низької вартості була економія на поштових перевозках: примірник газети провінційному передплатнику обходився б вдвічі дорожче, якби він користувався столичною поштою.

Для регіональних друкарень була ще одна вигода. Усі номери передруковувалися більш дрібним шрифтом, що дозволяло скоротити кількість використаного паперу.

Так, наприклад, оригінальний текст, котрий в «La Gazette» займав півтори шпальти, в регіоні міг бути надрукований на одну або на пів сторінки.

Французька газета «La Gazette» поклатала початок створенню сучасних видань. Тому її історія така важлива. Вона завжди буде нагадувати, як із корисливих цілей людей при владі може народитися щось унікальне.

Ангеліна Шевченко

Листоноші Франції

Ренодо VS Марат

Посіпака короля чи незалежний журналіст

Ким насправді був Теофраст Ренодо?

Теофраст Ренодо, засновник «La Gazette»

Теофраст Ренодо був досить неординарною людиною, яка поєднувала у собі цілих три особистості – лікаря, видавця та вчителя.

Його ідеї були настільки популярними, що лягли в основу сучасної журналістики. Щоб дізнатися більше, давайте повернемося на декілька століть назад, коли була заснована перша європейська «La Gazette».

Уявіть, що ви тільки-но відучилися 4 роки й отримали диплом доктора медичних наук. Однак, зважаючи на ваш вік й замалий досвід роботи, ніхто не хоче брати вас на роботу. Що робити у такому випадку? Або вперто стояти на своєму і, можливо, досягти успіху, або ж перекаваліфікуватися і шукати щастя деінде.

Молодого чоловіка не влаштували обидва варіанти, тому він зробив невелику перерву у кар'єрі. Після тривалої подорожі Європою Ренодо все ж продовжує медичну практику і навіть добивається титулу придворного лікаря короля. Водночас за підтримки впливових осіб він стає автором у відомій газеті, а згодом і сам засновує власне видання.

До вибору назви Теофраст підійшов креативно. Це зараз нам здається, що назвати видання «La Gazette» (з французької перекладається як «газета») було не дуже логічно, краще ж вигадати щось помпезне й незвичайне.

Однак у XVII столітті назви були буквальною і відображали весь сенс видання – новини так новини, відомості так відомості. Не відступаючи від традицій, видавець просто взяв популярне за кордоном слово «gazetta», що позначало монетку, за яку купували листки з новинами, та перетворив його на французький манер. Отак «газета» ввійшла до багатьох європейських мов.

Для чоловіка газета була ніби записником, до якого вносилися всі важливі події сьогодення.

На його думку, за цими записами нащадки могли б вивчати минуле. Однак... багато авторів боялися писати те, що відбувається навколо, оскільки могли не сподобатися сучасникам.

Ренодо ж доводилося висвітлювати те, що сталося того тижня чи навіть дня, коли виходив черговий номер. Уявіть собі масштаб роботи: відбір актуальних новин, перевірка на помилки, набір текстів на типографських станках. На все про все тиждень, а далі все спочатку.

Серед досягнень Ренодо – створення прототипу інформаційних агентств. Його Адресне бюро реєструвало заявки на працевлаштування, приймало оголошення та допомагало продавцям знайти своїх покупців.

Саме звідси видавець брав рекламні оголошення для своєї газети, за які платили тільки багатії. Відомо, що першою замовною публікацією було повідомлення про винагороду для того, хто вкаже місцезнаходження дванадцяти вкрадених коней.

Після смерті впливових покровителів у нього відібрали право на медичну практику, закрили Адресне бюро й зняли всі титули та привілеї. Єдине, що у нього залишилося, – «La Gazette». Хоч улюблена справа стала з часом збитковою (доводилося витратити майже всю пенсію у 800 ліврів на утримання газети), її Ренодо не покинув і свої останні роки присвятив журналістиці.

Ліліана Хандріга

Що може об'єднувати таких принципово різних людей?

Між Ренодо і Маратом пролягає межа у півтора століття, однак у них все ж були спільні риси. Обидва починали кар'єру з лікарської практики та піклувалися про бідних. Теофраст розробив план по боротьбі з бідністю та створив агентство з працевлаштування, де реєстрували заявки про робочі місця, купівлю та продаж. А от Жан-Поль лікував тих, хто не мав на це грошей, через що в кінці життя страждав на рідкісні захворювання. Тема бідних і багатих проходить через все його життя. Він стверджував, що ніякий надлишок не може належати комусь, допоки є люди, котрим чогось не вистачає.

Чому вони не змогли б зійтися в думках?

Хоча б через те, що підтримували різні сторони. Ренодо був прихильником короля і монархії: лише за підтримки Людовіка XIII та Рішельє він зміг заснувати власну газету та залишатися на плаву досить тривалий час.

Сенс «La Gazette» в той час зводився до пропаганди політики короля. Марат же відстоював інтереси тих, хто не міг постояти за себе сам, – простого народу. Його методи були дивними і не надто приємними для дворян, однак люди його любили, за що й прозвали «другом народу».

Чим відрізнялися їхні стилі письма?

Статті Ренодо вирізнялися елегантним, майже літературним стилем. Газету із задоволенням читав сам король, який пізніше нагородив автора за його журналістську діяльність. А Марат вважав, що текст має бути зрозумілим кожному – і людям з освітою, і тим, хто навіть не вмів читати. Вже з перших рядків своїх статей автор ніби поспішає сказати найголовніше, а потім може повторити ту саму ідею ще декілька разів протягом всього тексту.

Жан-Поль Марат – батько народної газети

Як одна газета звела з розуму всю Францію

Жан-Поль Марат, засновник «L'Ami du peuple»

Все життя Жан-Поль Марат вважав себе борником інтересів простого народу, з яким відчував духовний зв'язок. Він був свого роду фанатиком, працюючим на одну ідею загальної рівності, а його газета стала інструментом маніпуляції свідомістю людей.

Жан-Поль Марат не мав грошей, тому не міг видавати газету власним коштом, як це робили його сучасники Мірабо та Бріссо. Не маючи також впливових покровителів серед знаті, він звернувся до окружного комітету з проханням виділити кошти на друкарський верстат та видання газети. Так народився легендарний «L'Ami du peuple» («Друг народу»).

Газета пропагувала ідеї загальної рівності, тож не дивно, що вона отримала шалену популярність серед селян, ремісників та буржуазії. Перевагами видання стали актуальність, зрозумілі народу теми і проста мова.

Марат, наче той «неправильний Робін Гуд», прагнув зробити людей щасливими, правда для цього треба дворян позбавити прав, а інколи і життя.

Викриття стало головним предметом його статей – навколо конкретної особи вибудовувалися цілі газетні кампанії, які вправно вліталися в контекст революційних проблем. Публікації зі звинуваченнями на адресу дворянства далеко не завжди підкріплювалися доказами, часто це були звичайні плітки.

Жан-Поль буквально закликав Революційний трибунал слати один за одним парламентарів на гільйотину. І простих людей не особливо хвилювали їхні долі – все ж на дворі було XVIII століття.

У порівнянні з тогочасними виданнями тираж «Друга народу» був невеликим, однак зникав з прилавків за лічені години. Цілі натовпи збиралися на площах, щоб послухати, як більш освічені читають вголос улюблену газету. Вона друкувалася на сірому, жовтуватого відтінку папері. Місцями шриффт зливався в одне ціле, а рядки розповзалися в різні боки – все це ставало серйозною перепоною для ораторів, які часом не могли швидко прочитати навіть великий шриффт офіційних афіш.

Хіба можна було у той час придумати спосіб маніпулювати масами краще, ніж щоденна газета? З такою підтримкою Жан-Поль, не докладаючи зайвих зусиль, зміг зайняти місце в Конвенті, де продовжував відстоювати свої ідеї.

Епілог у цієї історії досить прозаїчний. У червні 1793 року дворянка Шарлотта Корде вбила Жан-Поля у його власній ванні, помстившись за усіх страчених за його вказівкою. У той же день припинив своє існування «Друг народу», хоча це не зупинило репресій, а тільки посилювало терор у країні.

Олеся Приходько